

օրերուն, Եալտըզեան՝ նախ Գարակէօզեանց ապա Յակոբեանց ներկայացուցին ՚ի Մանչէսդըր, Գառնիկ Ֆընտըքլեան՝ հմուտ շէքսփրեան անգղիերէնին և հայ գըրաբառ լեզուին՝ Հիւրմիւզի դպրոցէն, նաև բաւական արտադրող մը Անգղ. և Հայ բանասիրականներու, Գէորգ Թովալեան՝ ջերմեռանդն ընթերցասէր և խրախուսիչ հայ բանասիրութեան, Գրիգոր խան Շամտանձեան, որ կազմած ալ էր մեծ մատենադարան, Թաղէոս Ալինաք քեռորդին Թոքատեանց՝ հմուտ հայ անգղիական և գերմանական լեզուներու, Տիրան Կիւմիւշկէրտան՝ խրախուսող բանասիրութեան, Քէրոբէ Լիմոնձեան՝ հաշուակալ Թոքատեանց, որ երկար տարիներ դասախօսեց անգղ. լեզուն և գրեց քաղաքական յօդուածներ Թէրճեման Կփեաւրի, Ճէրիսէյի, Սուրհանդակի մէջ, Տիգրան Կաթարական՝ ազնիւ սիրտի և ոճի տէր գրագէտ բանասէր, որ շարք մը փայլուն յօդուածներու հետ գըրած ունի նաև վէպ մը՝ վարժապետին աղջիկն անունով, Տիգրան Ելքէնձեան ոսկերիչներու խօսո՛ւն շուկայէն՝ ներհուն Հ. Արսէնեան գրաբառին նախնեաց մատենագրութեան և Ֆրանսերէնի ու Անգղիերէնի, բոլուն քառասնամեայէն ետքը գրուածներն յայտնութի՛ւն մը եղան գրականութեան մէջ և յանդիմանութիւն մը արդար՝ երեսուն քառասո՛ւն տարի գրականութեամբ ապրո՛ղ վաստըկո՛ղ վարժապետներու և վարդապետներու կէսգէտ ու անաշխատ ձախողութեանց, Յարութիւն Գ. Մըմըրեան, որ՝ դպրոցէ դուրս մանիֆաթուրայի նսեմ վաճառատուններու մէջ՝ հե ՚ի հե և վախն ի վախ ուսաւ ինչ որ ուսաւ անօգնական բանասիրելով. Յովհաննէս Գաղանձեան եւդոկիացին՝ որ կարգ մը լեզուաղըննական սւ բանասիրական գնահատուած երկերէ ետք՝ վերջապէս յաջողեցաւ աշխարհաբառ քերականութեան նորագոյն կազմութեան մը, որ մինչև ցարդելած աշխ.